

Janáky Marianna

VERSES INTERJÚ MAGAMMAL

1. „élet nercbundában jönni
vágni engem nyakon” Domonkos István
Erősített az, ha a múltra gondolva a jövőt vizionáltad?

*Mozdulataid közt keresgélek:
látom, amint felakasztoz a kabátot,
a komód alá rúgod a cipődről lehullott sárdarabot.
Bejössz a konyhába, átölelsz. Jó
itthon. Mi újság?*

*Ha most kérdeznéd:
fél nyolc van. Nem történt semmi.
Ma se.
Bár a kertben csöpög a csap, a kocsiratai lejártak.
És beszűkültem, mint az érfalad.*

2. „A belső félelem megoszthatatlan.
A külső ragadós, akár a nevetés.” Szilágyi Ákos
Te hogy gondolod?

*mostanában az ágyban
összefésülöm emlékeim hajszálait.*

*kiköhögtem a múlt avarját,
remélem, senki nem látta,
kómában lila szám
mindkét sarkán folyt a slájm
mégis lépcsők vezetnek fel hozzám*

*haljon meg a te anyád is többször,
úgy könnyebb-isten,
ha van,
húsvétkor vegye karjába,
mint az én csontváz gótikus templomom.*

3. „Vágy, élet és sugár a lelkünk.
És utunk mégis koldus-út,
Jogunk van minden fényességhez,
Amit az élet adni tud.” Ady Endre
Éreztél már hasonlót?

*a halál faszától szabadultam meg. perverz volt, elaltatott,
megdugott, a tudattalan kishalálába vitt hyponatraemiával
társulva, kívülről nyalt (izzadás) belül kinyalt (lezuhanó nátrium,
kálium szint), minden nedvem övé lett, sóbálvánnyá mégse
változtam, nem kapott meg, de utánam sokakat elkapott. en-
gem 30 év múlva megkövethet, talán magamba engedem*

4. „A halál is társas lény. Mindig talál valakit.” JM
Számodra volt egy vágyottabb társ?

*a Magány a legnagyobb kurva
a világ minden nap megdughatja*

*a Világ a legnagyobb kurva
szinte mindenki szophatja*

*egyszer-használattak vagyunk mindannyian
Emberek, mint a gumik*

5. „Mi az élet tűzfolyása?
Hulló szikra melege.
A szenvedelmek zúgása?
Lepkeszárny fergetege.
Kezdet és vég egymást éri,
És az élet hű vezéri,
Hit s remény a szűk pályán,
Tarka párák s szivárvány.” Kölcsey Ferenc
Változik az ember egy komoly betegség hatására?

*hétvégére mentem haza.
anya lejött elé.
új tetoválásod van?
régén a bűnözőkön volt.
felnézett az erkélyére: koszorút fonnak a felhők.
gábor az apád is lehetett volna, ült le a kanapéra.
mi közöm hozzá? nem érdekel!,
de szavaim leperegtek róla, mint kislánykoromban
a halról a pikkelyek, amikor karácsonykor pucolta.
tudtam előre, már meg se hallgatsz, ütött az ágyra.
hagyd már abba! azonnal hazamegyek, ugrottam fel,
majd visszaültem.
anya látva, hogy maradok, folytatta:
szegeden a fogorvosnak nagyon sokat fizetett, és miattam ül-
tette be egyszerre az öt fogat. én vagyok az oka, pattogtak kö-
rülöttem szavai, mint régén a kukoricaszemek a lábosban.
ne vedd elő a telefont, kiáltott.
hányingerem van, kisegítesz a fürdőszobába?,
kérdzte, de én is kérdezhettem volna.
a rendőrségtől tudom, hogy épp smst kapott,
amikor megérkezett a mentő, és már nem olvasta,
amit írtam, mondta a vécén ülve.
elég, hagyd már abba!
inkább arról beszéljünk, mi lesz vacsorára!
én rosszul vagyok, te meg!, állt fel.
nem törölöm ki a feneked!
nem is kell!
megyek aludni, hagytam ott.*

*ági anyja megint
panaszkodott.
unom.*

*hiába hívom,
küldök smst.
biztos kikapcsol-
tatta ágival
a telefont.
vagy tényleg
beteg?*

éjjél felé leizzadva ébredtem, fájt a fejem.
anyát láttam álmomban, vén férfiak testét nyalogatta,
majd Y alakú nyelvével egyiknek az orrába túrt, másiknak
a fülébe, gyorsan beléjük hatolt, fátyolos szemmel fújt egy na-
gyot, és a kiköpött szórszálakból pálcikaember lett, én.
lábujjhegyen mentem ki a konyhába.

a konyak a hűtőben van, és be ne kapsold a légkondit,
mert lehet, attól betegedtem meg, és ha rossz a gyomrom, tu-
dod, hogy... hogy csak egy kupaknyit... hozz nekem is,
és beszéljessünk végre egy kicsit! tudod te is, 2014-ben má-
sodszorra volt infarktusa.

hallottam, amit mondott anya,
vagy mégse hallottam?
nem reagált, amikor bevittem a poharat.
visszafeküdtem.

anya ritkán mesélt kislánykoromban:
„láttam, amikor nagymamád az ágyam mellé térdel, le-
gyezi magát a legyezőjével, fáradt haja kontyban, hajából két
csiga arcába hullva csápjait kidugta...”

2 óra 07

kiléptem a testemből, meseanya az ágyamnál mutogat, a
fejemenél guggol, kötél lóg a szeméből, rajta apa kapaszkodik
fölfelé, berregő bogáranyám szárnyaival csapkod,

rászáll a homlokomra, tetováló tűvel arcát arcomra varr-
ja, aztán a gépet a kezembe adja.

újra felkeltem, bementem hozzá.

anya, itt a konyak!, ráztam meg, de hiába.

bekocsonyásodott a csend a szobában.

anya! anyaa!

arcomba köhögött, ivott egy korty konyakot:

roli az első szerelmed volt, nekem meg gábor!

alig aludtam el, kávé ízű
emléknyálat szopogattam hajnalig –,
csengettek. a nap
már fölmászott a felhőpalincásra,

végre ági visz-
szahívott.

rosszul alud-
tam, forgoló-
d-
tam.

1 óra felé küld-
tem neki megint
smst.

ok, majd én
mesélek, írtam
vissza.

nem válaszolt.

én meg az ágyból ki,
mert egyfolytában nyomta valaki a csengőt.
egy postásfiú állt az ajtóban.
nekem jött!, lökött arrább anya.
alig értem be pestre, amikor telefonált.
bevettem a gyógyszereket, megreggeliztem,
a könyv nem neked jött, azért nem mutattam meg.
a címe hogyan készülj a túlvilágra, ha érdekel!
nem érdekelt, majdnem elütöttem egy gyalogost.

pár hét múlva épp hazaértem este,
amikor egy ismeretlen szám hívott.
a kabátom üresen lógott a fogason,
tavaly vettem, divatos,
anyának is tetszett nagyon.

ő is előszobában van most.
75 éves szíve, tüdeje vízben,
egyszer majd belém úszik, és enyém lesz,
süllyedtem bele a kisváros kórházáig az ülésbe.

sokat fogyott anya a pár nap alatt.
csináltam egy fotót, begörcsölt hassal
mentem ki, várandós.

csengett a mobilom: hogy van?
megmutattad neki az ultrahangot?

aggódtam, haj-
nalban is hívtam.

nem te vetted,
én vettem a szü-
linapodra, írtam
áginak, de utána
megbántam.